Huckleberry Finns äventyr

(Tom Sawyers kamrat)
En resa om vänskap, frihet och moraliskt uppvaknande på Mississippi

av Mark Twain

Upphovsrätt

Huckleberry Finns äventyr

© 2026 Library of Alexandria.

Alla rättigheter förbehållna.

Upphovsrätten till det ursprungliga redaktionella materialet, revideringarna, sammanställningen och utformningen som skapats för denna utgåva tillhör Library of Alexandria. Ingen del av dessa skyddade inslag får reproduceras, lagras i ett informationssökningssystem eller överföras i någon form eller på något sätt utan föregående skriftligt tillstånd från Library of Alexandria, med undantag för vad som är tillåtet enligt gällande lag.

Utgiven av Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

Innehåll

Inledning....3
Huckleberry Finn....7
Kapitel 1....8
Kapitel 2....12
Kapitel 3....19
Kapitel 4....24
Kapitel 5....28
Kapitel 6....33
Kapitel 7....41
Kapitel 8....49
Kapitel 9....62
Kapitel 10....67
Kapitel 11....71
Kapitel 12....80
Kapitel 13....88
Kapitel 14....94
Kapitel 15....99
Kapitel 16....106
Kapitel 17....116
Kapitel 18....126
Kapitel 19....140
Kapitel 20....150

Kapitel 21.....160
Kapitel 22.....171
Kapitel 23.....177
Kapitel 24.....184
Kapitel 25.....191
Kapitel 26.....199
Kapitel 27.....209
Kapitel 28.....217
Kapitel 29.....228
Kapitel 30.....239
Kapitel 31.....244
Kapitel 32.....255
Kapitel 33.....262
Kapitel 34.....270
Kapitel 35.....277
Kapitel 36.....285
Kapitel 37.....291
Kapitel 38.....299
Kapitel 39.....307
Kapitel 40.....313
Kapitel 41.....320
Kapitel 42.....328
Sista kapitlet.....338

FÖRORD
MEDDELANDE TILL LÄSAREN

Återuppbyggnaden av det största biblioteket i mänskligheten historia

För tusentals år sedan var Library of Alexandria den globala kunskapens hjärta — en fristad där varje känd civilisations visdom samlades och delades fritt.

Och sedan gick det förlorat.

Nu bygger vi upp det igen — och du är välkommen att vara med.

På Library of Alexandria har vi tagit oss an uppgiften att göra varje bok tillgänglig för alla människor på jorden — inte bara i tryckt form, utan på alla språk, i alla format och för alla läsare.

Så här gör vi:

- **Lyxiga tryckta utgåvor till självkostnadspris** - Beställ vilken bok som helst som en högkvalitativ pocketbok, en elegant inbunden utgåva eller en fantastisk box — och betala bara tryckkostnaden. Inga påslag. Inga mellanhänder.
- **Obegränsad tillgång till de största verken** - Njut av tusentals tidlösa klassiker — från Platon till Shakespeare och Tolstoj — i vackra, moderna e-boks- och ljudboksutgåvor. Läs och lyssna utan begränsningar — för alla läsare, överallt.
- **Moderna översättningar till alla språk och dialekter** - Vi ger klassikerna nytt liv på ett klart och lättillgängligt språk — och översätter dem till alla tänkbara dialekter. Alla förtjänar att förstå mänskligheten största idéer.

När du besöker **LibraryofAlexandria.com** , får du inte bara tillgång till böcker — du blir en del av en global rörelse för att återupprätta, bevara och dela civilisationens visdom.

Gå med oss redan i dag på LibraryofAlexandria.com

Tillsammans ser vi till att den mänskliga visdomens ljus aldrig slocknar igen.

Med tacksamhet,

Teamet bakom Moderna biblioteket i Alexandria

Besök:
www.libraryofalexandria.com
Eller skanna koden nedan:

Inledning

EN POJKE SOM HAR FÅTT höra att han ska uppföra sig, men som helst skulle vara nästan var som helst annars, berättar den här romanen med sin egen röst. Det är därför boken är viktig. Huckleberry Finn pratar som en fattig unge från en flodstad i Missouri skulle prata, och han har ingen aning om att han är rolig, klok eller farlig. Han berättar vad han ser, och den vuxenvärld han beskriver verkar mycket märklig när det är han som beskriver den.

Ernest Hemingway sa berömt att all modern amerikansk litteratur kommer från den här enda boken. Det är hans påstående, och en överdrift, men det pekar på något verkligt. Före Huck lät amerikanska romaner mest som sina bildade författare. Efter honom kunde en författare bygga en hel bok av vardagligt tal och lita på att det kunde förmedla sanning, skämt och sorg på en och samma gång.

Författaren inleder med en varning om att alla som söker ett motiv, en sensmoral eller en handling kommer att åtalas, förvisas eller skjutas. Det är ett skämt, och ett bra sådant, men det säger också något om vad slags bok det här är.

En pojke från Missouri blir berömd

Mark Twain var pseudonym för Samuel Clemens, som föddes 1835 och växte upp i Hannibal i Missouri, en stad vid Mississippi. Han arbetade som tryckare och som flodbåtspilot innan han blev författare, och flodens språk, dess besättningar och faror följde

honom hela livet. Twain började skriva boken i mitten av 1870-talet, lade den åt sidan mer än en gång och blev färdig med den 1883 efter en sommar av stadigt arbete på familjens tillflyktsort nära Elmira i New York. Han hade redan introducerat Huck som en bifigur i Tom Sawyers äventyr, och den nya boken börjar med att erkänna den tidigare.

Berättelsen utspelar sig i Mississippidalen några årtionden innan boken skrevs, under de år då slaveriet fortfarande var lagligt i Missouri. Twain skrev den efter att den världen hade förstörts av inbördeskriget, men valde ändå att blicka tillbaka genom ögonen på ett barn som hade tagit till sig dess regler utan att någonsin granska dem. Det valet ger boken dess udd. Huck är ingen reformator eller filosof. Han lägger helt enkelt märke till saker, och det han ser är ofta oroande.

Det har debatterats om boken ända sedan den kom ut, och debatten pågår fortfarande. En del bibliotek förbjöd den kort efter publiceringen, först för att den verkade fräck och oregerlig. Senare har diskussionerna kretsat kring hur den skildrar ras och att den upprepade gånger använder ett skällsord. Den historien är en del av romanens liv. Många författare, filmskapare och lärare ser fortfarande boken som ett verk som tvingar fram svåra frågor om Amerika.

Huck söker sig någon annanstans

Upplägget är enkelt. Huck är en pojke i en liten stad vid Mississippi som längtar efter att rymma. Efter ett tidigare äventyr har han nyligen blivit rik, och nu försöker välmenande människor lära honom respektabelt uppförande, något som nästan driver honom till tårar av tristess. Frågan är vad en pojke utan smak för regler ska göra när reglerna tränger sig på, och vart han ska ta vägen.

Romanen är lång, löst sammanhållen och episodisk, med fyrtiotvå kapitel och ett sista kapitel. Tempot följer floden:

ibland lugnt och dröjande, ibland plötsligt farligt. Twain blandar bred komik med scener som är spända eller ömsinta. Han använder också flera tydliga dialekter, vilket författarens inledande förklaring gör klart, så en del repliker kan se märkliga ut på sidan. Det hjälper att läsa högt, som i en ljudbok. Rytmen sätter sig snabbt, och Hucks enkla sätt att tala blir lätt att följa.

De första kapitlen presenterar en handfull namn och ett rövargäng med pojkar, men här krävs inga förberedelser. Huck förklarar det han behöver, allt eftersom, på sitt eget sätt.

Vad Huck lägger märke till längs vägen

Det är värt att fundera över några frågor under läsningen. Huck säger att han inte bryr sig om döda människor och inte är imponerad av himlen så som han har fått lära sig om den. Vad tror han egentligen, och vad litar han på i stället? Twains berättare är ärlig med sina egna känslor men misstolkar ofta vad de betyder, så det finns en skillnad mellan vad Huck säger och vad läsaren kanske ser. Hur stor blir den skillnaden?

Sedan har vi Hucks ensamma, vidskepliga och fantasifulla sinne. Han ser omen överallt, ljuger utan svårighet och har sin egen privata uppfattning om rätt och fel. Varifrån har han fått den, och kommer den att hålla när den ställs mot allt som världen omkring honom lär honom?

Till sist väcker en bok som inleds med ett skämt om att sakna sensmoral en egen fråga: vad är det egentligen Twain försöker göra?

Huckleberry Finn

SCEN: Mississippidalen Tid: För fyrtio till femtio år sedan

Kapitel 1

DU VET INGET OM MIG om du inte har läst en bok som heter Tom Sawyers äventyr, men det spelar ingen roll. Den boken skrevs av herr Mark Twain, och han berättade mest sanningen. Det fanns saker som han tog i, men mest berättade han sanningen. Det är inget konstigt med det. Jag har aldrig träffat någon annan än tant Polly, änkan eller kanske Mary som inte har ljugit någon gång. Tant Polly – det är Toms tant Polly – och Mary och änkan Douglas berättas det om i den boken, som för det mesta är sann, med några överdrifter, som jag sa förut.

Så här slutar boken: Tom och jag hittade pengarna som rövarna hade gömt i grottan, och vi blev rika. Vi fick sex tusen dollar var – allt i guld. Det var en väldig hög med pengar när de låg staplade. Nå, domare Thatcher tog hand om dem och satte in dem på ränta, och det gav oss en dollar var om dagen året runt – mer än man visste vad man skulle göra av. Änkan Douglas tog mig till sig som sin son och bestämde sig för att civilisera mig, men det var ett hårt liv att bo i huset hela tiden, med tanke på hur dyster, ordentlig och anständig änkan var i allt hon gjorde. Så när jag inte stod ut längre drog jag iväg. Jag tog på mig mina gamla trasor och kröp tillbaka in i min sockertunna, och blev fri och nöjd. Men Tom Sawyer letade upp mig och sa att han tänkte starta ett rövarband och att jag kunde vara med om jag gick tillbaka till änkan och uppförde mig ordentligt. Så jag gick tillbaka.

Änkan grät över mig och kallade mig ett stackars förlorat lamm, och hon kallade mig en massa andra saker också, men hon

menade inget illa med det. Hon satte på mig de nya kläderna igen, och jag kunde inte göra annat än att svettas och svettas och känna mig alldeles instängd. Nå, så började det gamla eländet om igen. Änkan ringde i en klocka när det var dags för kvällsmat, och då fick man komma genast. När man kom till bordet kunde man inte bara börja äta, utan man fick vänta tills änkan böjde ner huvudet och mumlade lite över maten, fast det egentligen inte var något fel på den – förutom att allting var tillagat var för sig. I en tunna med lite av varje är det annorlunda; sakerna blandas ihop, saften liksom byter plats, och allt smakar bättre.

Efter kvällsmaten tog hon fram sin bok och lärde mig om Mose och vassen, och jag var ivrig att få veta allt om honom. Men efter ett tag råkade hon avslöja att Mose hade varit död väldigt länge, så då brydde jag mig inte längre om honom, för jag intresserar mig inte för döda människor.

Snart blev jag röksugen och bad änkan att låta mig röka. Men det ville hon inte. Hon sa att det var en ful vana och inte rent, och att jag måste försöka låta bli. Så där är det med en del människor. De rackar ner på något som de inte vet ett dugg om. Här gick hon och bekymrade sig för Mose, som inte var släkt med henne och inte kunde vara till någon nytta för någon, eftersom han var död, förstår du, och ändå hittade hon massor att klandra mig för när jag gjorde något som var bra. Och själv tog hon snus också. Det var förstås helt i sin ordning, eftersom hon gjorde det själv.

Hennes syster, fröken Watson, en rätt mager gammal ungmö med glasögon, hade just flyttat in hos henne och tog nu itu med mig med en stavningsbok. Hon höll på med mig ganska hårt i ungefär en timme, och sedan bad änkan henne att ta det lite lugnare. Jag hade inte stått ut särskilt mycket längre. Sedan blev det en timme av dödlig tristess, och jag kunde inte sitta still. Fröken Watson brukade säga: ”Lägg inte upp fötterna där, Huckleberry.” Och: ”Sitt inte hopkrupen så där, Huckleberry – sitt rakt.” Och snart sa hon: ”Gäspa och sträck inte på dig så där, Huckleberry – varför försöker du inte uppföra dig?”

Sedan berättade hon allt om det hemska stället, och jag sa att jag önskade att jag var där. Då blev hon arg, men jag menade inget illa. Allt jag ville var att komma någonstans; allt jag ville var omväxling, det spelade ingen roll var. Hon sa att det var syndigt att säga så, och att hon inte skulle säga det för allt i världen. Hon tänkte leva så att hon kom till det goda stället. Nå, jag kunde inte se någon fördel med att komma dit hon skulle, så jag bestämde mig för att inte försöka komma dit. Men jag sa det aldrig, för det skulle bara ställa till bråk och inte göra någon nytta.

Nu hade hon kommit igång, och hon fortsatte att berätta allt om det goda stället. Hon sa att allt man behövde göra där var att gå omkring hela dagen med en harpa och sjunga, för evigt och alltid. Så jag tyckte inte särskilt mycket om det. Men jag sa inget. Jag frågade henne om hon trodde att Tom Sawyer skulle komma dit, och hon sa inte på långa vägar. Det gladde mig, för jag ville att han och jag skulle vara tillsammans.

Fröken Watson fortsatte att hacka på mig, och det blev tröttsamt och ensamt. Efter ett tag hämtade de in negrerna och höll bön, och sedan gick alla och lade sig. Jag gick upp till mitt rum med en bit ljus och ställde det på bordet. Sedan satte jag mig på en stol vid fönstret och försökte tänka på något uppmuntrande, men det hjälpte inte. Jag kände mig så ensam att jag nästan önskade att jag var död. Stjärnorna lyste, och löven prasslade så sorgset i skogen. Jag hörde en uggla långt borta som hoade om någon som var död, och en nattskärra och en hund som tjöt om någon som skulle dö. Vinden försökte viska något till mig, men jag kunde inte förstå vad den sa, och därför for kalla kårar genom mig. Långt ute i skogen hörde jag sedan ett sådant ljud som ett spöke gör när det vill berätta något som det går och tänker på, men inte kan få fram, så att det inte kan vila i sin grav utan måste vandra omkring så där varje natt och sörja. Jag blev så nedstämd och rädd att jag önskade att jag hade någon hos mig. Snart kröp en spindel uppför min axel. Jag

snärtade bort den, och den landade i ljuset; innan jag hann röra mig hade den skrumpnat ihop helt. Jag behövde inte att någon talade om för mig att det var ett fruktansvärt dåligt tecken och skulle föra med sig otur, så rädd blev jag och höll nästan på att skaka kläderna av mig. Jag reste mig och snurrade runt tre gånger på stället och korsade bröstet varje gång. Sedan knöt jag en liten hårlock med en tråd för att hålla häxorna borta. Men jag kände mig inte säker. Så gör man när man har hittat en hästsko och tappat bort den, i stället för att spika upp den ovanför dörren, men jag hade aldrig hört någon säga att det kunde hålla oturen borta när man hade dödat en spindel.

Jag satte mig ner igen, skakande i hela kroppen, och tog fram pipan för att röka. Huset var nu tyst som döden, så änkan skulle inte märka något. Nåväl, efter lång tid hörde jag klockan långt borta i staden slå – bom, bom, bom – tolv slag; sedan blev allt tyst igen, tystare än någonsin. Snart hörde jag en kvist knäckas där nere i mörkret bland träden – något var i rörelse. Jag satt stilla och lyssnade. Strax kunde jag nätt och jämnt höra ett ”mjau! mjau!” där nere. Bra! tänkte jag och sa ”mjau! mjau!” så tyst jag kunde. Sedan släckte jag ljuset och klättrade ut genom fönstret på taket till uthuset. Jag gled ner på marken och kröp in bland träden, och mycket riktigt väntade Tom Sawyer på mig.

Fortsätt läsa: Huckleberry Finns äventyr

Detta är den kostnadsfria förhandsvisningen av Huckleberry Finns äventyr från Library of Alexandria.

Läs och lyssna på hela boken, och över 200 000 till, med 90 dagar gratis:

https://libraryofalexandria.com/sv/products/adventures-of-huckleberry-finn